

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně: **V. Ch.,** zastoupená JUDr. Zdenkou Turičíkovou, advokátkou se sídlem Na Florenci 19, Praha 1, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy, Odbor sociální péče a zdravotnictví** se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2011, č. j. MHMP 69265/2011 SSP/18/11, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 9. 2011, č. j. 4 Ad 45/2011 - 16,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Zástupkyni žalobkyně JUDr. Zdence Turičíkové, se sídlem v Praze 1, Na Florenci 19, **se přiznává** odměna za zastupování žalobkyně v částce 800 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení žalobkyně nese stát.

Odůvodnění:

Žalobkyni (dále „stěžovatelka“) byla rozhodnutím ze dne 23. 11. 2010, čj. 2593/10/AEA-1/6 Úřadem práce hl. m. Prahy, pracoviště SSP v Praze 5 (dále „úřad práce“), zamítnuta žádost o dávku státní sociální podpory příspěvek na bydlení ode dne 1. 4. 2010. Proti rozhodnutí úřadu práce podala stěžovatelka odvolání, které Magistrát hlavního města Prahy, odbor sociální péče, odd. SSP (dále jen „žalovaný“) rozhodnutím ze dne 28. 2. 2011, čj. MHMP 69265/2011 SSP/18/11, zrušil a řízení zastavil dle ust. § 90 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále „správní řád“), z důvodu duplicitní žádosti o dávku státní sociální podpory příspěvek na bydlení. Stěžovatelka totiž dne 28. 6. 2010

podala žádost o přiznání příspěvku na bydlení od 1. 4. 2010 do 30. 6. 2010, a to za existence žádosti o přiznání téže dávky od 1. 7. 2009 do 30. 6. 2010. Řízení je vedeno pod čj. 4937/10/AEA-1/1.

Stěžovatelka napadla rozhodnutí žalovaného žalobou k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Ve správní žalobě namítala, že o dávku státní sociální podpory příspěvek na bydlení žádala pouze jednou a ve zbytku postupovala dle pokynů úřadu práce. V žalobě také vyslovila obavu, že by mohlo dojít k zastavení všech řízení, které s dávkami na bydlení stěžovatelky souvisejí. Stěžovatelka proto navrhla rozhodnutí žalovaného zrušit. Ve vyjádření ke správní žalobě žalovaný zdůraznil, že stěžovatelce byla v měsíci květnu 2011 vyplacena částkou ve výši 6.983 Kč požadovaná dávka za období od března 2010 do září 2010.

Městský soud správní žalobu zamítl rozsudkem ze dne 8. 9. 2011, č. j. 4 Ad 45/2011 - 16. Dospěl k závěru, že žalovaný správně vyhodnotil podanou žádost jako duplicitní. Ze spisu vyplynulo, že u úřadu práce je pod sp. zn. 4937/10 vedena žádost žalobkyně o přiznání dávky státní sociální podpory příspěvek na bydlení za období od 2. čtvrtletí 2009 do 30. 6. 2010. Úřad práce vede ovšem pod sp. zn. 2593/10 další žádost stěžovatelky o poskytnutí téže dávky, a to za období od 1. 4. 2010 do 30. 6. 2010. Městský soud proto konstatoval, že byly podány dvě žádosti o poskytnutí téže dávky státní sociální podpory, zahrnující zčásti totožné období. Konkrétně žádost sp. zn. 2593/10 zahrnuje období, které je již obsaženo v žádosti vedené pod sp. zn. 4937/10. V době rozhodování žalovaného o odvolání proti rozhodnutí úřadu práce čj. 2593/10/AEA-1/6 nebylo dosud ve věci žádosti sp. zn. 4937/10 rozhodnuto, a proto žalovaný správně rozhodnutí úřadu práce zrušil a řízení zastavil. K obavě stěžovatelky o zastavení všech řízení soud poznamenal, že tato obava není na místě, protože v řízení sp. zn. 4937/10 bylo již v mezidobí rozhodnuto tak, že příspěvek na bydlení byl stěžovatelce přiznán. Jako nepodstatnou odmítl městský soud také námitku stěžovatelky, že k duplicitě nedošlo její vinou. Žalovaný správní orgán výzvou k doplnění původní žádosti postupoval správně a není jeho chybou, že stěžovatelka místo doplnění žádosti podala žádost novou.

Stěžovatelka včasnou kasační stížností brojí proti výše uvedenému rozsudku městského soudu, nespecifikuje ovšem konkrétní důvody kasační stížnosti dle ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Kasační stížnost odůvodnila především námitkou, že městský soud ve věci rozhodl bez jednání, ačkoliv k tomu nedala souhlas. Je přesvědčena, že již na základě této skutečnosti musí být napadený rozsudek zrušen, přesto kasační stížnost doplňuje o další důvody. Namítá nesprávné posouzení otázky duplicity žádosti o příspěvek na bydlení. Vychází z úvahy, že každý právní úkon má být posuzován dle své podstaty a nikoli dle názvu. Z toho konstruuje princip, podle kterého nárok „*téhož názvu či druhu na totéž období atd., podání v pořadí druhé již de iure není úkonem žádosti, nýbrž dodatkem úkonu již učiněného.*“ Městský soud, dle stěžovatelky, dospěl k chybnému závěru, že k opakovanému podání formuláře s žádostí o příspěvek na bydlení došlo vinou stěžovatelky. Stěžovatelka uvádí, že podání druhé žádosti provedla na výzvu správního orgánu. V závěru kasační stížnosti potom konstatuje, že dávky státní sociální podpory příspěvek na bydlení ji nebyly a nejsou vyplaceny. Z výše uvedených důvodů proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil, respektive změnil.

Žalovaný možnosti vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužil.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu a z důvodů, které byly uvedeny v kasační stížnosti. Nezjistil přitom vady, jimž by se musel zabývat i bez návrhu (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

Stěžovatelka v kasační stížnosti neformulovala jednoznačně kasační důvody dle § 103 odst. 1 s. ř. s. Otázkou významu absence kasačních důvodů se Nejvyšší správní soud již mnohokrát zabýval. Odkázat lze například na rozsudek ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50: „P*okud jsou ze znění kasační stížnosti její důvody seznatelné a odpovídají zákonným kasačním důvodům (§ 103 odst. 1 s. ř. s.), není rozhodující, že stěžovatel sám své důvody nepodřadil k jednotlivým zákonným ustanovením či tak učinil nepřesně. Je-li v kasační stížnosti uvedeno, jaké konkrétní vady v řízení či v úsudku se měl soud dopustit a z čeho je stěžovatel dovozuje, kasační stížnost obstojí. Přitom argumentace proti právnímu posouzení jistě musí vycházet z důvodů napadeného rozsudku; hodnotí-li stěžovatel v takovém případě důvody rozsudku, neznamená to, že se jedná o kasační stížnost nepřípustnou podle § 104 odst. 2 s. ř. s.*“ (všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz). Obsahově shodný názor vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 3. 2004, č. j. 1 As 7/2004 - 47: „*kasační stížnost, tedy i uváděné důvody, o jejichž existenci kasační stížnost opírá, musí soud posuzovat podle jejich obsahu (§ 41 odst. 2 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.), nikoliv podle formálního označení. Jinak řečeno, konkrétně uváděné důvody, o něž stěžovatel kasační stížnost opírá, musí být svým obsahem podřaditelné pod některý z důvodů, které soudní řád správní v ustanovení § 103 odst.1 jako důvody kasační stížnosti vymezuje. Pokud takové obsahové podřazení není možné, jedná se o důvody jiné, v § 103 odst. 1 s. ř. s. neuvedené*“.

Princip vstřícného postoje vůči účastníkům správních řízení je transparentně vyjádřena v rozsudku tohoto soudu ze dne 11. 9. 2008, č. j. 1 As 30/2008 - 49: „*Adresáti veřejných subjektivních práv a povinností v oblasti veřejné správy jsou v převážné většině právní laici, na nichž nelze vyžadovat, aby své žádosti formulovali zcela pregnantně a pojmenovávali věci přesnými zákonnými termíny, případně dokonce citovali v žádostech přesná zákonná ustanovení. Správní orgány musí při výkonu veřejné moci akceptovat užívání běžného neodborného jazyka ze strany uživatelů veřejné správy. Pokud jsou výrazy z oblasti běžného jazyka nedostatečné, vzbuzující právní nejasnost z pohledu správního orgánu, musí správní orgán vyzvat žadatele k upřesnění obsahu žádosti a vysvětlit mu, proč je upřesnění nezbytné. Platí totiž zásada, že podání je nutno vždy posuzovat podle jeho skutečného obsahu (k čemu směřuje), nikoliv formálního označení (§ 19 odst. 2 správního řádu z roku 1967, § 37 odst. 1 správního řádu z roku 2004).*

V daném případě stěžovatelka explicitně neuvedla zákonné kasační důvody, avšak Nejvyšší správní soud shledal, že její námitky jsou podřaditelné pod konkrétní kasační důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“). Nejvyšší správní soud proto rozsudek městského soudu přezkoumal v rozsahu takto definované kasační stížnosti.

Záměna pasivně legitimovaného účastníka vyplývá ze skutečnosti, že s účinností od 1. 1. 2012 přešla na základě zákona č. 366/2011 Sb. působnost krajských úřadů rozhodovat o odvolání ve věcech dávek pomoci v hmotné nouzi na Ministerstvo práce a sociálních věcí, které se stalo tímto dnem procesním nástupcem žalovaných krajských úřadů v soudních řízeních v těchto věcech (§ 69 s. ř. s.), srovnej také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2012, č. j. 4 Ads 165/2011 - 151.

Nejvyšší správní soud se poté přednostně zabýval prvou námitkou, že městský soud rozhodoval bez jednání, přestože k tomu stěžovatelka nedala souhlas. Tato kasační námitka spadá pod kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a pokud by byla shledána důvodnou, pak již jen toto konstatování by muselo vyústit ve zrušení napadeného rozhodnutí. Stejně tuto problematiku dlouhodobě řeší konstantní judikatura tohoto soudu, srovnej např. rozsudek ze dne 29. 11. 2005, č. j. 4 As 46/2004 - 58, *Zamítl-li soud žalobu bez jednání poté, co na výzvu předsedy senátu (§ 51 odst. 1 s. ř. s.) vyjádřil účastník řízení s takovým postupem nesouhlas, je kasační stížnost podaná z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. pro vadu řízení spočívající v tom, že byla účastníku odepřena možnost jednat před soudem, důvodná*", obdobně rozsudek ze dne 11. 11. 2004, č. j. 6 Azs 28/2003 - 59: „*Účastníku nelze upřít právo na veřejné projednání jeho věci v jeho přítomnosti včetně možnosti vyjádřit se k věci (čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Rozhodl-li soud o věci bez nařízení jednání, aniž žalobci řádně doručil výzvu k vyslovení souhlasu s takovým postupem (§ 51 s. ř. s.), došlo v řízení k vadě, jež mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, a je proto důvodem pro jeho zrušení [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]."*

Právo účastníka na projednání věci v jeho přítomnosti není neomezené, jeho limit zdůrazňuje například rozsudek tohoto soudu ze dne 27. 7. 2006, č. j. 2 Azs 216/2005 - 50: *Pokud marně uplyne dvoutýdenní zákonná lhůta podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neznamená to, že by účastník řízení pozbyl práva požadovat nařízení jednání k projednání věci. Pokud svůj nesouhlas s takovým postupem účastník řízení soudu sdělí do doby, než je o žalobě rozhodnuto, je nutné vycházet z toho, že s projednáním věci bez nařízení jednání nesouhlasí,* také již citovaný rozsudek č. j. 4 As 46/2004 - 58.

Nepochybné právo stěžovatelky na projednání věci v její přítomnosti a s možností uplatnit tam své argumenty, případně se vyjádřit ke všem relevantním okolnostem, však nebylo dotčeno. Stěžovatelka podala správní žalobu, která byla městskému soudu doručena dne 25. 5. 2011. Dne 27. 6. 2011 byla stěžovatelce zaslána výzva k vyjádření., zda souhlasí s rozhodnutím ve věci samé bez jednání, a s poučením, že pokud do dvou týdnů od doručení výzvy nevysloví nesouhlas s projednáním věci bez jednání, má se za to, že souhlas byl udělen. Dle ust. § 42 s. ř. s. ve spojení s ust. § 50 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.") se písemnost považuje za doručenou vhozením do schránky, datum vhození vyznačí doručující orgán na doručence a na písemnosti. Sama skutečnost, že se adresát za uvedených okolností třeba ani nedozví o obsahu zásilky či případně vůbec o její existenci není podstatná. Výzva městského soudu byla takto doručena dne 29. 6. 2011 a od této doby počala běžet dvoutýdenní lhůta, ve které mohla stěžovatelka vyjádřit svůj nesouhlas s rozhodováním bez nařízení jednání. V dané věci není pochyb o tom, že výzva byla zaslána na adresu, kterou sama stěžovatelka uvádí jako své bydliště. Stěžovatelka práva vyjádřit nesouhlas s rozhodnutím bez jednání nevyužila a uplynutím doby tak nastala fikce jejího souhlasu s rozhodnutím věci bez jednání dle ust. § 51 odst. 1

věta 2. s. ř. s. Zda se stěžovatelka vůbec o výzvě soudu dozvěděla, nepředstavuje v kontextu zákonné úpravy, vycházející z předpokladu možnosti adresáta zásilku převzít dodatečně, relevantní skutečnost.

Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že městský soud závěr o splnění podmínky souhlasu stěžovatelky s rozhodnutím věci bez jednání pojal dost schematicky. Nicméně z jedné věty odůvodnění této problematiky je přesto patrné, proč tak postupoval („*…protože s tímto postupem vyslovili souhlas oba účastníci…*“). Byť městský soud nevyložil, v čem tento souhlas stěžovatelky spočíval, jednalo se o závěr věcně správný. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že postup městského soud byl v tomto směru v souladu se zákonem.

Námitku stěžovatelky proti závěru městského soudu o duplicitě jejích žádostí o přiznání dávky státní sociální podpory je možné podřadit pod kasační důvod dle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. K tomuto kasačnímu důvodu Nejvyšší správní soud obecně uvádí, že nezákonnost jde buď tehdy, jestliže soud aplikuje na zjištěnou skutkovou situaci nesprávné zákonné ustanovení (příp. opomene aplikaci některých ustanovení dalších), anebo sice vychází z relevantních zákonných ustanovení, avšak vykládá je v rozporu s běžnými interpretačními metodami (teleologická, systematická, logická, gramatická, apod.). V daném případě se jedná o druhý případ. Ani této kasační námitce však Nejvyšší správní soud nemohl přisvědčit.

Žádost, vedená u úřadu práce pod sp. zn. 2593/10, opravdu nemůže být charakterizována jako doplnění žádosti vedené pod sp. zn. 4937/10. Nejvyšší správní soud dává nejprve za pravdu stěžovatelce, že jak úkony správních orgánů, tak úkony osoby činící podání, je nutné posuzovat dle obsahu a nikoli dle názvu. Takový způsob ostatně zvolil Nejvyšší správní soud rovněž při posuzování zkoumané kasační námitky. Nejvyšší správní soud prostudoval žádosti o dávku státní sociální podpory příspěvek na bydlení, vedené pod spisovými značkami 2593/10 a 4937/10, a dospěl k závěru, že žádosti představují podání samostatné povahy. Stěžovatelka uvádí, že žádost sp. zn. 2593/10 je pouze dodatkem již učiněného úkonu. Nejvyšší správní soud však tento názor nesdílí. Předmětná žádost neobsahuje žádné nové skutečnosti, které by doplňovaly žádost vedenou pod sp. zn. 4937/10, zejména ne ty, o jejichž dodání byla výzvou úřadu práce žádána. Jedinou změnou je období, za které stěžovatelka o příspěvek na bydlení žádá. To ovšem identitu předmětu nezpochybňuje, neboť se jedná o vymezení doby v rámci širší doby dle původního návrhu. Městský soud v rozsudku správně uvedl, že žádost sp. zn. 2593/10 zahrnuje období, které je již v žádosti sp. zn. 4937/10 obsaženo. Žádost sp. zn. 2593/10 je tak jakousi podmnožinou žádosti sp. zn. 4937/10 a proto nemůže být posuzována jako dodatek, který by obsahoval další argumentaci a návrhy na podporu původní žádosti. Naopak žádost sp. zn. 2593/10 obsahuje jen ty skutečnosti, které jsou obsaženy v žádosti sp. zn. 4937/10 a tvoří tak podání, obecně způsobilé věcného projednání.

Nejvyšší správní soud nesdílí závěr městského soudu o právním zdůvodnění této části jeho rozhodnutí. Městský soud souhlasil s názorem žalovaného, že řízení bylo namístě zatavit dle ust. § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, tedy pro zjevnou právní nepřípustnost druhého návrhu. K otázce zjevně nepřípustné žádosti se Nejvyšší správní

soud vyjádřil v rozsudku ze dne 7. 5. 2008, č. j. 2 As 74/2007 - 55, kde uvedl, že „*za zjevně právně nepřípustnou [§ 66 odst. 1 písm. b) správního řádu z roku 2004] je možno považovat pouze takovou žádost, u níž je již na první pohled zřejmé, že jí nelze vyhovět. To především znamená, že tato nepřípustnost musí být patrna již ze samotné žádosti, nikoliv teprve z výsledků dalšího dokazování či zjišťování*“. Stejně viz Vedral Josef, Správní řád, Komentář, II. vydání, Bova Polygon, Praha 2008, str. 591. O takový případ se v nyní posuzované věci nejedná. V daném případě totiž nelze bez dalšího o povaze jednotlivých podání usuzovat, přinejmenším bez jejich vzájemného porovnání v rámci dokazování.

Ostatně i zdůvodnění závěru městského soudu („*…není možné jedné osobě vyplácet za stejné období stejnou dávku sociální podpory dvakrát.*“) správně zdůrazňuje princip jednoho rozhodnutí o právu (nebo povinnosti) z téhož důvodu jedné osobě. Směřuje tak ovšem k jiné právní kvalifikaci, totiž k ust. § 66 odst. 1 písm. e) správního řádu. Toto ustanovení pamatuje právě na důsledky existence překážek řízení podle § 48 odst. 1 správního řádu. V tomto ustanovení je překážka litispendence (překážka věci zahájené) zřetelně vyjádřena, zatímco odst. 2 citovaného ustanovení zdůrazňuje právě shora uvedený princip jednoho rozhodnutí v téže věci. Rozsudek městského soudu, vycházející z právního zdůvodnění žalovaného, je ovšem věcně správný a uvedená diference ve zdůvodnění postupu nemění nic na závěru, že správní řízení muselo být zastaveno, mimochodem třeba také z důvodu dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.

Stěžovatelka správně zdůrazňuje princip materiálního chápání podání ve správním řízení, tedy podle jeho obsahu a nikoli názvu. Princip si však vykládá poněkud svérázně a účelově, totiž tak, že existence duplicitních podání v téže věci „de iure“ není možná, neboť takový případ lze vyložit jen jako dodatek původní žádosti. Přehlíží však, že její podání splňovalo znaky žádosti o dávku a zároveň žádný znak dodatku dřívější žádosti o tutéž dávku za stejné období. Materiální pojetí návrhu (žádosti) správnímu orgánu neumožňovalo nic jiného, než vést jej právě jako plnohodnotný návrh a rozhodnout o něm v souladu se zákonem.

K argumentaci stěžovatelky náleží rovněž nepravdivé tvrzení, že městský soud souhlasil s tím, že k opakovanému podání formuláře s žádostí o příspěvek na bydlení došlo vinou stěžovatelky. Toto hledisko městský soud v napadeném rozsudku nehodnotil a naopak poukázal na skutečnost, že není podstatné, jak k duplicitnímu podání došlo. S tímto závěrem městského soudu se Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje. Tento soud připouští, že pro stěžovatelku může být otázka „viny“ za podání další žádosti podstatná a rozhodná, nicméně z hlediska principu materiálního pojetí návrhu a jeho procesních důsledků je stěžovatelkou nastolená výhrada opravdu nepodstatná a nerozhodná. Nic totiž nemění na skutečnosti, že žádost byla podána za situace, kdy správní orgán vyzval stěžovatelku jen k doplnění chybějících údajů původní žádosti. Takto zaměřenou nečinnost stěžovatelky vyřešil žalovaný jediným možným způsobem, totiž zastavením řízení.

Byť sama stěžovatelka způsobila, že řízení o pozdější žádosti o tutéž dávku muselo být zataveno, žádnou újmu však přesto fakticky neutrpěla. Ze správního spisu je totiž patrné, že na základě původní žádosti příslušný úřad dávku státní sociální podpory příspěvek na bydlení stěžovatelce přiznal a v květnu roku 2011 vyplatil stěžovatelce dávku

státní sociální podpory příspěvek na bydlení v celkové částce 6.983 Kč a to za období od března 2010 do září 2010, tedy i za období, jenž bylo uvedeno v žádosti sp. zn. 2593/10, o níž bylo řízení zastaveno.

Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že ani jedna z kasačních námitek stěžovatelky nebyla oprávněná a proto kasační stížnost zamítl dle § 103 odst. 1 věta druhá s. ř. s.

O nákladech řízení tento soud rozhodl dle § 60 odst. 1, 2 a § 120 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná a náhrada nákladů jí proto ze zákona nepřísluší. Žalovanému v tomto druhu řízení rovněž náhrada nákladů podle principu úspěchu v řízení nepřísluší (§ 60 odst. 2 s. ř. s.).

Zástupkyní stěžovatelky pro řízení o kasační stížnosti byla dle § 35 odst. 8 věta prvá s. ř. s. ustanovena advokátka JUDr. Zdenka Tuřičíková. Podle § 35 odst. 8 věty prvé za středníkem v takovém případě hradí hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování stát. Ze spisu je patrné, že JUDr. Turičíkové náleží odměna za jeden úkon právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., dále „advokátní tarif“ (převzetí zastoupení), ve výši 500 Kč [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 2, 3 písm. f) advokátního tarifu] a jeden režijní paušál 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem 800 Kč. Tato částka bude JUDr. Turičíkové k jejím rukám vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení stěžovatelky nese dle § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. července 2012

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu